

Sygn. akt VI ACa 1178/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Anna Orłowska (spr.)

Sędzia SA – Agata Wolkenberg

Sędzia SO del. – Marcin Strobel

Protokolant: – sekr. sąd. Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w Warszawie i A. K. - komornikowi sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Żoliborza w Warszawie

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 17 grudnia 2012 r.

sygn. akt XXV C 1192/12

I oddala apelację;

II zasądza od R. K. na rzecz A. K. i Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwoty po 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI Aca 1178/13

UZASADNIENIE

Powódka R. K. wniosła o zasądzenie solidarnie od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Żoliborza w Warszawie A. K. oraz od Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Rejonowego Warszawa - Żoliborz w Warszawie kwoty 105.909,71 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za utracone środki pieniężne wyegzekwowane przez komornika oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że komornik bezprawnie uznał, iż dopuszczalne jest prowadzenie egzekucji ze wszystkich środków zgromadzonych na wspólnym rachunku małżonków, naruszając tym samym przepisy określające z jakiego majątku wierzyciel może prowadzić egzekucję w oparciu o tytuł wykonawczy wystawiony przeciwko

dłużnikowi pozostającemu w ustroju majątkowej wspólności małżeńskiej. Zdaniem powódki zajęte środki nie stanowiły majątku osobistego dłużnika - małżonka powódki, nie stanowiły także dochodów dłużnika z wynagrodzenia za pracę lub z tytułu innej działalności zarobkowej, w tym z tytułu praw autorskich, albowiem pochodziły one z tytułu umowy ubezpieczenia na życie i stanowiły majątek wspólny małżonków.

W odpowiedzi na pozew pozwany Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Żoliborza w Warszawie A. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarb Państwa - Prezes Sądu Rejonowego dla Warszawy - Żoliborza w Warszawie w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej.

Powódka na rozprawie w dniu 17 grudnia 2012 r. zmodyfikowała żądanie pozwu w ten sposób, iż wniosła o zasądzenie dodatkowo kwoty 1.000 zł tytułem kosztów procesu (opłaty sądowej od pozwu) poniesionych przez powódkę w sprawie o sygn. akt XXV C 1502/11 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2012 roku Sąd Okręgowy oddalił powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o stan faktyczny, ustalony w sposób następujący:

W dniu 09 grudnia 2011 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Żoliborza w Warszawie A. K. wszczął postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 24 listopada 2011 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 01 grudnia 2011 roku. Wyrokiem tym zasądzono od dłużnika T. K. na rzecz wierzyciela (...) Przedsiębiorstwa (...) w W. należność główną w kwocie 1.702.716,39 zł wraz z odsetkami do dnia 09 grudnia 2011 roku w wysokości 543.982,90 zł.

W toku postępowania egzekucyjnego skierowanego przeciwko małżonkowi powódki - T. K. w dniu 19 grudnia 2011 roku wyżej wymieniony komornik dokonał zajęcia środków pieniężnych w kwocie 105.909,71 zł znajdujących się na należącym do powódki i jej małżonka rachunku bankowym w (...) Bank S.A. Zajęte środki pieniężne pochodziły z wpłaty przez ubezpieczyciela świadczenia z tytułu umowy ubezpieczenia na życie.

W dniu 23 grudnia 2011 roku bank dokonał wypłaty kwoty 105.909,71 zł na rzecz komornika, a ten następnie dokonał rozchodu całej tej kwoty, w ten sposób, iż w dniu 27 grudnia 2011 roku kwotę 98.230,34 zł wypłacił wierzycielowi a pozostałą kwotę przeznaczył na pokrycie kosztów postępowania egzekucyjnego.

W dniu 27 grudnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt XXV C 1502/11 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie powódka wytoczyła powództwo o zwolnienie spod egzekucji zajętych środków pieniężnych, które zostało oddalone wyrokiem zaocznym wydanym w dniu 17 września 2012 roku przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Sąd ten uznał, iż roszczenie powódki stało się bezprzedmiotowe, gdyż zajęte przez komornika środki pieniężne zostały już rozdysponowane.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z brzmieniem art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji (dalej: „u.k.s.ie.”) komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności. Skarb Państwa jest odpowiedzialny za szkodę razem z komornikiem.

Do przypisania komornikowi odpowiedzialności za szkodę miarodajne są więc ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej, tj. zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, powstanie szkody oraz wystąpienie związku przyczynowego między zdarzeniem a powstałą szkodą. Przypisanie komornikowi odpowiedzialności odszkodowawczej musi zostać poprzedzone bezwarunkowym stwierdzeniem, iż jego zachowanie (działanie lub zaniechanie) było zachowaniem niezgodnym z prawem. Za zachowanie niezgodne z prawem należy

rozumieć takie zachowanie, które jest sprzeczne z powszechnie obowiązującymi źródłami prawa Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd I instancji wskazał następnie, iż zgodnie z treścią art. 804 k.p.c. organ egzekucyjny (komornik) nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Oznacza to, że organ egzekucyjny nie został uprawniony do oceny merytorycznej zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym.

W ocenie Sądu Okręgowego komornik wykonywał wszystkie czynności zgodnie z prawem, stosując się ściśle do wniosku wierzyciela o wszczęcie egzekucji, który wskazał następujące sposoby egzekucji: rachunki bankowe, emerytura pobierana z ZUS oraz majątek (gotówka i ruchomości) znajdujące się w miejscu zamieszkania dłużnika. Wierzyciel inicjując egzekucję, musi we wniosku dokładnie oznaczyć świadczenie, jakie ma być spełnione oraz wskazać sposób egzekucji, zaś komornik nie może zastosować żadnego innego sposobu egzekucji niż zgłoszony we wniosku. Organ egzekucyjny jest bowiem związany wnioskiem wierzyciela i nie może wyjść poza jego żądanie, nawet jeżeli z tytułu wykonawczego wynika co innego.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu I instancji nie ulega wątpliwości, że komornik miał prawo zająć rachunek bankowy dłużnika - T. K., a jednocześnie małżonka powódki. Sam fakt pozostawiania dłużnika w związku małżeńskim nie może mieć wpływu na te czynności komornika, które mogą być podejmowane wobec osoby dłużnika w oparciu o wniosek wierzyciela i na podstawie wystawionego przeciwko dłużnikowi tytułu wykonawczego. Ponadto dłużnik w postępowaniu egzekucyjnym nie może bronić się zarzutem, że pozostaje w związku małżeńskim. Takie zarzuty mogą zostać podniesione przez dłużnika bądź jego małżonka tylko w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego. Zgodnie bowiem z treścią art. 891² k.p.c. na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko dłużnikowi pozostającemu w związku małżeńskim można prowadzić egzekucję z rachunku wspólnego dłużnika i jego małżonka. Jedynie nie wyłącza to możliwości obrony małżonka dłużnika w drodze powództwa o zwolnienie od egzekucji, jeżeli na rachunku wspólnym małżonków zgromadzono środki, które nie wchodzą do majątku osobistego dłużnika, albo też środki, które nie pochodzą z pobranego przez dłużnika wynagrodzenia za pracę, dochodów uzyskiwanych przez dłużnika z innej działalności zarobkowej, jak również z korzyści uzyskanych z jego praw autorskich i praw pokrewnych, praw własności przemysłowej oraz innych praw twórcy. W zaistniałym w sprawie stanie faktycznym jedynym prawnym środkiem obrony powódki było właśnie wystąpienie z takim powództwem przeciwegzekucyjnym.

Powódka w sprawie o sygn. akt XXV C 1502/11 wprawdzie wystąpiła z powództwem o zwolnienie od egzekucji, nastąpiło to jednak zbyt późno, aby przynieść oczekiwane przez powódkę rezultaty. Sąd uznał w sprawie XXV C 1502/11, iż powódka wykazała posiadanie uprawnienia do wystąpienia z powództwem o zwolnienie od egzekucji na podstawie art. 891² § 1 i k.p.c., albowiem Sąd przyjął za zgodne z prawdą - na podstawie art. 339 § 2 k.p.c. - iż zajęte środki nie stanowiły majątku osobistego dłużnika - małżonka powódki i nie stanowiły także dochodów dłużnika z wynagrodzenia za pracę lub z tytułu innej działalności zarobkowej, w tym z tytułu praw autorskich, albowiem pochodziły one z tytułu umowy ubezpieczenia na życie i mogły stanowić majątek wspólny małżonków. Wierzyciel uzyskał już jednak w całości świadczenie objęte przedmiotem sporu w wyniku przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego i w konsekwencji bezprzedmiotowym okazało się zwalnianie od egzekucji wypłaconych środków pieniężnych. Należy bowiem podnieść, iż powództwo o zwolnienie spod egzekucji skierowane jest na wyłączenie danych aktywów majątkowych od egzekucji, a zatem może być realizowane tylko wówczas gdy istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego odnośnie takich aktywów. Powództwo ekscydencyjne zostało oddalone, gdyż tytuł wykonawczy w zakresie przedmiotowych środków pieniężnych został już wykonany. Jednocześnie nie można czynić komornikowi sądowemu zarzutu, iż dokonał niezwłocznego rozdysponowania tych środków, ponieważ zgodnie z przepisem art. 22 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji był zobowiązany do ich przekazania uprawnionemu w terminie 4 dni.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, iż dokonana przez pozwanego komornika czynność egzekucyjna w postaci zajęcia rachunku bankowego, jak również rozdysponowanie środków przekazanych przez bank w wyniku tego zajęcia, nie było działaniem sprzecznym z prawem. Oznacza to, iż nie została spełniona podstawowa przesłanka

przypisania komornikowi odpowiedzialności odszkodowawczej. W rezultacie brak jest także podstaw do przypisania odpowiedzialności pozwanemu Skarbowi Państwa.

Sąd I instancji wskazał ponadto, że strona pozwana zakwestionowała, iż przedmiotowe środki pieniężne nie należały do środków wskazanych w art. 776¹ k.p.c.. Tymczasem powódka, na której spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu stosownie do treści art. 6 k.c., nie wykazała i nie udowodniła, aby przedmiotowe środki nie należały do majątku osobistego dłużnika. Same twierdzenia powódki w tym zakresie są niewystarczające. Sąd Okręgowy zaznaczył, iż poczynione w tym zakresie ustalenia w ramach sprawy o sygn. XXV C 1502/11 zostały przyjęte w trybie art. 339 § 2 k.p.c., czyli przy biernej postawie procesowej pozwanego wierzyciela i nie powodują stanu związania w sprawie niniejszej. Sąd I instancji podniósł jednocześnie, iż z przedstawionego przez powódkę lakonicznego wydruku z rachunku bankowego (k. 7 akt XXV C 1502/11) wynika jedynie, iż zajęte środki pochodziły z umowy ubezpieczenia na życie i tylko potencjalnie mogły stanowić majątek wspólny. Nie można jednak wykluczyć sytuacji, iż stanowiły one majątek osobisty dłużnika. W sytuacji gdy strona pozwana zakwestionowała tę okoliczność, powódka powinna nie tylko uprawdopodobnić tę okoliczność, ale ją udowodnić.

Wobec poczynionych powyżej ustaleń i rozważań prawnych Sąd I instancji nie znalazł także jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia żądania powódki o zasądzenie kwoty 1.000 zł tytułem poniesionych przez powódkę kosztów sądowych w sprawie o sygn. akt XXV C 1502/11.

Apelację od wyroku złożyła powódka, zaskarżając orzeczenie w całości, zarzucając rozstrzygnięciu:

1. naruszenie prawa procesowego poprzez:

- bezpodstawne, błędne ustalenie, że przepis art. 891² § 1 k.p.c. stanowi samoistną, wystarczającą podstawę nie tylko zajęcia, ale i dalszego prowadzenia egzekucji z rachunku wspólnego powódki i jej małżonka (dłużnika), choć na rachunku znajdują się środki wymienione w § 2 tego przepisu;
- naruszenie art. 841 § 1 k.p.c. przez utożsamienie kategorii prawnej „zajęcie” z dalszym prowadzeniem egzekucji;
- naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. przez niewyjaśnienie istoty sprawy i poczynienie ustaleń sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz błędnym przyjęciu, że formalnie niewadliwa czynność zajęcia środków na wspólnym rachunku bankowym powódki i jej małżonka ekskulpuje komornika od zarzutu bezprawności w rozdysponowaniu środkami wolnymi od egzekucji należącymi do majątku wspólnego powódki i jej małżonka;
- naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. polegające na nieuwzględnieniu stanu istniejącego w dacie zamknięcia rozprawy, a mianowicie okoliczności wydania wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 września 2012 r. (XXV C 1502/11), na mocy którego oddalono roszczenie powódki jako bezprzedmiotowe wskutek wyegzekwowania przez komornika przedmiotowej kwoty z rachunku wspólnego małżonków;
- naruszenie art. 776¹ k.p.c. oraz art. 891² § 2 k.p.c. przez błędne uznanie, że prowadzenie egzekucji ze środków w tych przepisach określonych nie stanowi działania bezprawnego;
- naruszenie art. 228 § 2 oraz art. 234 k.p.c. przez zakwestionowanie dowodu z dokumentu urzędowego - faktu sądowi urzędowo znanego;
- niezastosowanie normy procesowej art. 102 k.p.c.

2. naruszenie prawa materialnego poprzez:

- naruszenie art. 23 u.k.s.e. przez błędne, bezpodstawne ustalenie braku bezprawności czynności komornika niwelującej ustawowe uprawnienia powódki do wniesienia powództwa ekscydencyjnego;
- naruszenie art. 95 Prawa bankowego przez błędne niedopuszczenie dowodu z faktu urzędowo znanego sądowi;

- naruszenie art. 6 k.c. przez błędne uznanie, że ciężar dowodu pochodzenia środków wolnych od egzekucji spoczywa wyłącznie na powódce.

Wskazując na powyższe skarżąca wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania pozwu w całości oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu zgodnie z normami przepisanyymi, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego. Skarżąca wniosła nadto ewentualnie o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności art. 89¹ § 1 k.p.c. z art. 2, art. 18, art. 64 Konstytucji RP oraz zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez niego prawa oraz należytego zabezpieczenia interesu osoby objętej dyspozycją normy prawnej art. 89² § 2 k.p.c.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu:

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjął je za własne. Okoliczności faktyczne sprawy nie były przy tym między stronami sporne w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia. Skarżąca nie podniosła jednocześnie wśród stawianych zarzutów naruszenia prawa procesowego, zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W zakresie dokonywanych ustaleń faktycznych nie budziła jednocześnie wątpliwości, silnie argumentowana przez skarżącą kwestia, iż powództwo ekscydencyjne wytoczone przez powódkę jeszcze przed złożeniem pozwu będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, zostało oddalone.

Spór w analizowanej sprawie koncentrował się natomiast wokół oceny, czy zachowanie pozwanego Komornika w toku prowadzonej egzekucji było działaniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 23 ust. 1 u.k.s.ie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, trafnie przyjął Sąd I instancji, iż ustalone okoliczności faktyczne nie pozwalają na przypisanie działaniom Komornika cech bezprawności.

Termin, jakim posłużył się ustawodawca w art. 23 ust. 1 u.k.s.ie., warunkujący odpowiedzialność komornika, tj. "zachowanie niezgodne z prawem" należy rozumieć bowiem jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej. Niezgodność z prawem musi być rozumiana ściśle, zgodnie z konstytucyjnym ujęciem źródeł prawa (art. 87-94 Konstytucji RP). Niezgodne z prawem będzie zatem działanie sprzeczne z przepisem Konstytucji RP, ustawy, ratyfikowanej umowy międzynarodowej, rozporządzenia, aktem prawa miejscowego czy przepisem powszechnie obowiązującego aktu prawa europejskiego. Pojęcie niezgodności z prawem na gruncie komentowanego przepisu nie obejmuje naruszeń norm moralnych i obyczajowych, określanych terminem "zasad współżycia społecznego" lub "dobrych obyczajów" (por. Świeczkowski Jarosław (red.), Banasik Przemysław, Dzięwulska Monika, Kuczyński Grzegorz, Machnikowska Anna, Powałowski Andrzej, Stelina Jakub - Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji. Komentarz. Opublikowano: LEX, 2012).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, czynności podejmowane w sprawie przez Komornika pozostawały w zgodności z prawem. Dysponując bowiem tytułem wykonawczym wystawionym przeciwko dłużnikowi (małżonkowi powódki) Komornik, realizując żądanie wierzyciela co do skierowania egzekucji do wierzytelności z rachunku bankowego dłużnika, zajął tę wierzytelność (art. 889 k.p.c.). Informacja od dłużnika, iż rachunki bankowe prowadzone są dla dłużnika i jego małżonki (powódki) nie zwalniała co do zasady Komornika od obowiązku zajęcia tej wierzytelności z uwagi na dyspozycję art. 89¹ § 1 k.p.c. Jedyłą bowiem możliwością dla zwolnienia kwot zajętych na rachunku bankowym, a co do których mogłoby się okazać, iż nie należą do majątku dłużnika podlegającemu egzekucji, jest zgodnie z § 2 w/w przepisu, wytoczenie powództwa ekscydencyjnego. Zatem dopóki wierzyciel nie podjąłby czynności zmierzających do wstrzymania egzekucji, bądź dłużnik nie uzyskałby postanowienia sądu, na mocy którego postępowanie egzekucyjne zostałoby zawieszona, dopóty co do zasady zgodne z prawem pozostawały działania

Komornika polegające na prowadzeniu egzekucji z wierzytelności z rachunku bankowego prowadzonego wspólnie dla małżonków.

Sąd Apelacyjny nie podzielił przy tym zarzutów skarżącej, gdzie wskazuje ona, iż uzasadnione było w okolicznościach sprawy jedynie zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego małżonków, bez dalszego prowadzenia egzekucji z zajętych kwot, na co wskazywać miałyby treść art. 841 k.p.c. Nie może bowiem budzić wątpliwości, iż zajęcie danego przedmiotu w postępowaniu egzekucyjnym stanowi pierwszą czynność warunkującą możliwość dalszego prowadzenia egzekucji. Z dyspozycji art. 841 k.p.c. wynika zatem jedynie, że nie można żądać zwolnienia spod egzekucji przedmiotu, który nie został jeszcze zajęty (co oczywiste). Przepis ten nie stanowi zaś bariery dla możliwości podejmowania dalszych czynności związanych z przeprowadzeniem egzekucji z danego składnika majątkowego. Po podjęciu tychże dalszych czynności egzekucyjnych uprawniony, w oparciu o art. 841 k.p.c., może w dalszym ciągu wystąpić z tymże powództwem ekscydencyjnym, z tym jedynie ograniczeniem, że postępowanie egzekucyjne w stosunku do tego składnika majątkowego musi nadal trwać.

Jednocześnie w ocenie Sądu Apelacyjnego, w okolicznościach analizowanej sprawy nie zasługiwały na uwzględnienie argumenty apelacji oparte na orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2002 roku (sygn. akt IV CKN 1370/00), w którego uzasadnieniu wyrażono pogląd, iż odpowiedzialność komornika, na gruncie art. 769 § 1 k.p.c., powstaje zatem także wtedy, gdy jego czynność wprawdzie nie narusza przepisów kodeksu postępowania cywilnego, lecz jest bezprawna w znaczeniu materialnoprawnym i wywołała szkodę, a komornikowi można przypisać winę chociażby w postaci niedbalstwa. W pierwszej kolejności zauważyć bowiem należy, iż judykat ten zapadł jeszcze na gruncie obowiązującego wówczas art. 769 k.p.c. (utracił moc z dniem 27 stycznia 2004 roku) regulującego odpowiedzialność komornika za szkodę na zasadzie winy. Stosowanie więc wskazań z orzeczenia tego wynikających należy dokonywać z dużą ostrożnością. Niemniej, zauważyć należy, iż w dalszej części tego orzeczenia stwierdzono, iż każdy komornik powinien zdawać sobie sprawę z tego, że egzekucja zmierza do uzyskania zaspokojenia wierzyciela tylko z majątku osoby, która została jako dłużnik wskazana w tytule wykonawczym. Nie należy natomiast naruszać przy zajęciu egzekucyjnym praw podmiotowych osoby trzeciej. Wprawdzie w razie, gdy rzecz ruchoma znajduje się w mieszkaniu zajmowanym przez dłużnika wspólnie z osobami trzecimi, zwłaszcza z członkami rodziny, można przyjąć, że jest ona we współposiadaniu dłużnika, co upoważnia do dokonania zajęcia (art. 845 § 2 k.p.c.), niemniej dotyczy to przypadku, gdy nic innego nie wynika z charakteru rzeczy lub innych szczególnych okoliczności. W ocenie Sądu Apelacyjnego, w okolicznościach analizowanej sprawy nie wystąpiły żadne szczególne okoliczności, mogące uzasadniać przyjęcie, iż zajęte środki pieniężne przelane na rachunek Komornika przez bank, mogły nie stanowić majątku podlegającego egzekucji na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego.

Zwrócić należy bowiem uwagę, iż pismo nadesłane do Komornika z (...) Banku S.A. z siedzibą w W. (k.54 akt XXV C 1502/11) wskazuje jedynie, iż dłużnik posiada rachunek w tymże banku i znajdujące się na nim środki zostały przelane na rachunek Komornika. Samo zaś powołanie się dopiero w korespondencji e-mailowej z dnia 20 grudnia 2011 roku, kierowanej do Komornika przez dłużnika na okoliczność, iż na rachunku tym znajdują się wyłącznie środki, które nie wchodzi w skład majątku osobistego dłużnika (k.12), Sąd Apelacyjny uznał za niewystarczające dla uzasadnienia wstrzymania się przez Komornika z dokonywaniem dalszych czynności egzekucyjnych. Informacji tej daleko bowiem do waloru udowodnienia w toku postępowania egzekucyjnego okoliczności, na które powoływał się dłużnik. Nie wyjaśniono tu nawet jakie jest źródło pochodzenia tychże środków ograniczając się do gołosłownego zaprzeczenia, by należały one do majątku osobistego dłużnika. Pamiętać przy tym należy, iż regulacja art. 891² k.p.c. przerzuca na stronę obciążoną zajęciem ciężar wykazania okoliczności, iż dany składnik majątku nie powinien podlegać zajęciu. Dłużnik zadaniu temu nie podołał. Natomiast kolejna informacja przesłana przez dłużnika do Komornika drogą e-mailową z dnia 28 grudnia 2011 roku (k.13), w której informuje on, iż zostało wytoczone przez żonę dłużnika powództwo ekscydencyjne, nie mogła mieć znaczenia w sytuacji, w której zajęte wcześniej środki pieniężne zostały już rozdysponowane. Nie można przy tym czynić zarzutu Komornikowi, iż środki te rozdysponował w sytuacji, w której zgodnie z dyspozycją art. 22 u.k.s.ie. w dniu tym upłynął 4 dniowy termin na przekazanie uprawnionemu wyegzekwowanych należności. Z kolei w wypadku uchybienia temu terminowi Komornik naraziłby się na konieczność uiszczenia na rzecz uprawnionego odsetek za opóźnienie.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacji wskazać należy, iż Sąd Okręgowy zdawał sobie sprawę z faktu, iż wcześniej wytoczone powództwo ekscydencyjne zostało już oddalone. Okoliczność ta nie miała jednakże wpływu na możliwość przyjęcia, iż działanie Komornika było niezgodne z prawem. W zaistniałej w sprawie sytuacji faktycznej nie zostało bowiem naruszone prawo powódki do wytoczenia powództwa opartego na art. 841 k.p.c., lecz jedynie skutek przedstawionej sekwencji wydarzeń, a nadto wobec treści art. 22 u.k.si.e., powództwo to wytoczone zostało zbyt późno. Norma art. 841 k.p.c. ma przy tym zastosowanie do postępowań egzekucyjnych dotyczących wszelkich składników majątkowych podlegających zajęciu, nie tylko wierzytelności z rachunków bankowych. Nie można zatem skutecznie podnosić, iż przewidziany tu miesięczny termin na wytoczenie powództwa nigdy nie będzie miał zastosowania. Z tego też względu Sąd Apelacyjny nie przychylił się do wniosku powódki o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności art. 891² § 1 k.p.c. ze wskazanymi normami konstytucyjnymi.

Przyjęcie iż w sprawie nie doszło do bezprawności w działaniu Komornika, skutkowało brakiem konieczności odnoszenia się przez Sąd Apelacyjny do pozostałych zarzutów apelacji, dotyczących kwestii udowodnienia przez powódkę pochodzenia przedmiotowych kwot pieniężnych i ich ewentualnej przynależności do majątku wspólnego małżonków.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 k.p.c.), obciążając nimi w całości stronę przegrywającą – powódkę. Na wysokość ustalonych kosztów składało się wynagrodzenie dla zawodowych pełnomocników reprezentujących pozwanych w kwotach ustalonych na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U.2013.1150 j.t.) w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.)